

ROZHODNUTÍ

Místopředseda Krajského soudu v Českých Budějovicích - pobočka v Táboře, jako orgán státní správy soudu zmocněný Instrukcí Ministerstva spravedlnosti ČR č.j. 13/2008-SOSV-SP, kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, **rozhodl** o žádosti žadatele _____, **narozeného** _____ dne _____ byter _____,

takto:

v souladu s ustanovením § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“) ve spojení s § 8a odst. 1 informačního zákona a v souladu s ustanovením § 6 odst. 4 Instrukce Ministerstva spravedlnosti č. 13/2008-SOSV-SP ze dne 24. července 2009, kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, **se žádost** žadatel _____, narozeného _____, o poskytnutí informací ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, jež byla zdejšímu soudu doručena dne 2. 8. 2019, **odmítá**.

Odůvodnění:

Dne 2. 8. 2019 byla zdejšímu soudu doručena žádost výše uvedeného žadatele o poskytnutí informace ve smyslu informačního zákona a to konkrétně celého znění rozsudku, jenž byl vyhlášen v trestní věci _____, a kterým byl jmenovaný odsouzen za spáchání trestného činu vraždy ve stádiu přípravy. Rozsudek pak žádal žadatel zaslat v elektronické podobě na e-mailovou adresu v žádosti uvedenou.

S ohledem na skutečnost, že se žadatel obrátil na zdejší soud s žádostí o poskytnutí informace o zcela konkrétně určené fyzické osobě, musel se zdejší soud zabývat otázkou ochrany osobních údajů a soukromí této osoby, neboť z ustanovení §8a odst. 1 informačního zákona vyplývá povinnost poskytovat informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy upravující jejich ochranu.

Především tak zdejší soud posoudil svou možnost vyhovět žádosti z hlediska souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů, dále jen „Nařízení“). Uvedené Nařízení definuje osobní údaj jako veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě, přičemž takovou fyzickou osobou je osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této osoby.

Vzhledem k výše uvedenému tak dospěl soud k závěru, že žádosti žadatele vyhovět nelze a je nutné ji odmítnout, neboť v posuzovaném případě požadoval žadatel zaslání rozsudku nad jednoznačně identifikovanou fyzickou osobu, avšak veškeré údaje týkající se takto identifikované osoby, včetně obsahu soudních rozhodnutí, se stávají osobními údaji ve smyslu předpokládaném Nařízením a jsou tak tímto Nařízením chráněny. V této souvislosti pak soud odkazuje i na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž se má za to, že o osobní údaj jde tehdy, pokud je na jeho základě možné konkrétní osobu určit nebo kontaktovat (srov. rozsudek č. j. 9 As 34/2008-68 ze dne 12. 2. 2009, rozsudek č. j. 1 As 98/2008-148 ze dne 29. 7. 2009 a další).

Soud dále dodává, že žadatel svou žádost neodůvodnil, z žádosti tak neplyne a zdejší soud sám neshledal v dané věci existenci veřejného zájmu na poskytnutí či zveřejnění žadatelem požadované informace. Ten jediný by případně mohl, v rámci tzv. testu proporcionality, převážit nad ochranou osobních údajů a založit tak důvod poskytnutí či zveřejnění požadované informace.

Právo na informace, zrcadlící v sobě princip veřejné kontroly fungování státu, je sice základním právem každého jednotlivce, jako právo politické je však ze své podstaty omezitelné, není bezbřehé. Jedním z jeho limitů je právo dalších osob na ochranu jejich osobnosti a soukromí, tento limit pak může proti právu na informace působit v různé intenzitě s ohledem na okolnosti konkrétního případu, zejména pak na skutečnost, že osoba, jejíž osobnost je chráněna, působí ve veřejném životě a žadatel či veřejnost mohou mít legitimní zájem na získání dané informace (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 23/05 a I. ÚS 517/10). Dle Nejvyššího správního soudu pak platí přímá úměra, že „čím větší míra veřejné angažovanosti dotčené osoby, tím větší je přípustná míra zásahu do jejího soukromí souvisejícího s její veřejnou činností“ (rozsudek č. j. 1 As 229/2014-48 ze dne 11. 3. 2015). Soud však neshledal, že by osoby dotčené rozsudkem, který žadatel požadoval zaslat, byly veřejně činné a není dán legitimní zájem žadatele či veřejnosti na zásahu do jejich soukromí poskytnutím jejich osobních údajů.

Závěrem pak zdejší soud upozorňuje, že toto rozhodnutí o odmítnutí žádosti nezasílá na žadatelovu e-mailovou adresu v žádosti uvedenou, a to s odkazem na ustanovení § 72 odst. 1 správního řádu, podle něhož musí být doručeno žadateli do vlastních rukou.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je možné podat odvolání ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí k Ministerstvu spravedlnosti České republiky prostřednictvím Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře.

Tábor 7. 8. 2019

JUDr. Robert Pekárek
místopředseda
Krajského soudu v Českých Budějovicích
pobočka v Táboře